

„Danferen“

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Directionens Formand.

Alt af Nyheds-Interesse sendes direkte til „Danferen“, Blair, Neb. Alle andre Artikler sendes til Past. A. M. Andersen, Siborg, S. Dak.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danferen“

Bliver sendt til Subskribenter, indtil udtryktlig Oplysning modtages af Udgiverne og af Gælder er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der avorterer i Bladet, enten for at lade hos dem eller for at faa Oplysninger om det avorterende, behøves de altid omtale, at de faa Avortementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Henrik Steffens.

III.

Henrik Steffens Moder havde altid villet, at hendes Søn skulde være Præst. Endnu da Døden nærmede sig, minde de hun den 15-aarige Dreng derom, hvad hun saa ofte havde gjort: „Du skal forkynde Herrens Ord; han har kaldet Dig og udrustet Dig med sine Gaver; bliv tro mod ham og mod dit Kald, saa vil Gud velsigne Dig“. Og Henrik var vel en from Dreng, og han lagde sin Mors Ord paa Sinde, men Præstegjerningen — det fælte han godt — var nu ikke det, han havde faaet Søner og Anlæg for. En „Drødes Tjener“ blev han nu alligevel.

Ihi det var ham, der med sit Ord virkede, at Dehlenschläger blev sig sit store Digterkald bevidst, og Grundtvig vidner, endnu da han var langt over de 50, at hele hans Udvikling var en Frugt af Steffens Ord i 1802?

Haad sagde Steffens at i 1802? Ja, da han nu ved Foraarskridt kom til København igen efter fire uendelige rige Aar derude i Digterlandet, da syntes han, at han som før den store Verdensrejse til en lille Røstbad. Og han var stol og fæste sig stor. Og dog maatte han føle sig lille; thi haad var dog det, han havde oplevet, mod den Læstelse, som med Slaget paa Rhesden var gaaet gennem det danske Folk. Der vilde han nok have været med!

Henrik Steffens havde magtfulde Belysninger her hjemme, saa han sit snart færdigt saa nogenlunde for Udførelse. Der næst stæfede han sig en rigtig rosmæssig Bolig. „Det var i en stille Gaard, der tilhørte en rig Købmand. Gennem en mørk Gang og en lille Stue traadte man ind i den store Sal, som Steffens beboede. Væggene, beklædt med mørkt Panel, var delft i Felter med forgyldte Kanter, og i disse Felter var bibelfulde Billeder. Møblerne var gammeldags, Borde, Stole, Skabe og Pult af sort glinsende Ebenhol; for de høje Binduer hang gule Gardiner ned i rige Falder. Salen vendte ud til en stille Have, omgivet af høje Mure, med mange Træer; den var forsømt, Græsset voksede frodigt i Gangene. En forunderlig Stilhed herskede bestandig, Vognenes Rasken lød kun uhyldigt fra det Fjerne. Naar Solen skinnede gennem Træernes tætte Løv og kastede sine Straaler ind i den dunkle Stue, naar den byde Stilhed herskede trindt om, da var det ham ofte, som han Bølg af de Aander, som han nylig havde levet i blandt!“

I Hovedsagen fik Steffens atter Omgang med flere af sine gamle Venner. Men snart gjorde han et nyt Bekendtskab, nemlig Dehlenschlägers. Denne fortæller selv, at han en Dag sad i et Gæstgiveri paa Kongens Nytorv. Da var der en, der klappede ham paa Skulderen. Jeg vendte mig om og saa D. H. Mynster (en Broder til den senere Biskop M.) bag min Stof med en ung, rask Mand, der havde et smukt Ansigt, fuldt af Liv og Aand.

„Maa jeg gøre Dig bekendt“, sagde Mynster til den Fremmede, „med en ung Mand, som allerede har udgivet flere Digte“. — „Jeg har allerede læst nogle af disse“, sagde den Fremmede høfligt. — „Du taler med Dr. Steffens“, sagde Mynster. Jeg sagde Hr. Doktoren atter nogle høflige Ord, og man maatte tage sig vel i Agt for ham. Og det skrev Dehlenschläger sig da ogsaa dag Dret. „I Dreiers Klub (det var jo Klubbenes Tid) traf jeg ham nogle Aftener derefter“, siger Dehlenschläger videre i sit „Levned“. „Han talte meget og ytrede med Velalenhed og Driftighed mange nye Meninger, hvorved Haarene rejste sig paa mine Hoveder, og vi blev ligesaa forbausede som Degnen og Fogden i Erasmus Montanus, naar denne vil besjefte, at Jorden er rund, og at Degnen er en Hane. Jeg spillede paa en Maade Degnens og Fogdens Røller og, fandt i min Samvittighed“, at Steffens havde ret; men jeg kunde ikke hamle op i at disputere med ham, ogsaa var mine filosofiske Kundskaber for svage til, at jeg skulde vove mig paa glat Is med denne driftige Kæmpe. Dog gjorde jeg, hvad jeg kunde, og var den eneste af alle tilstedeværende, som vovede at sige ham imod.“

Da Steffens var gaaet, roste mine Trostforbandede mig og sagde, at jeg havde forsvaret den gode Sag godt. Jeg sagde: „Hør, Børnslille! I tager fejl, hvis I tror, at jeg altid vil stride mod denne Mand. Jeg føler det, Steffens og jeg vil blive de bedste Venner. Lad ham ogsaa have Ret i noget; men hvilken Velalenhed, Ild, Forsand, hvilken Begejstring og Vigtighed han har!“ — Dermed var nu de andre kun lidet tilfredse; men jeg søgte ham snart op.“

Nogen Tid efter, en Formiddag Kl. 11, gjorde Dehlenschläger da Besøg hos Steffens. De kom fraks i Samtale, og denne varede ved i — 16 Timer, helt til Kl. 3 om Natten. De gik til Kongens Nytorv og spiste til Middag sammen der; de vandrede ud til Frederiksborg, gik Søndermarken rundt og tilbage til Steffens hyggelige Stue igen. Hvad de har talt om, ved man ikke; men man tør jo nok gætte paa, at Steffens har fortællert sin lyttende Tilhører, at Tidens almindelige Raad paa det nyttige over alt, at kun det, der gjorde haandgribelig Nytte, havde noget Værd — at denne Tale var bundsfæst. Han har fortællt ham den Lære, han havde hørt, og talt om det Liv, han havde set vaagne derude i Tyskland, om Opstanden der mod alt det gamle og stive. Nej, Digteren skulde ikke være nyttig; han skulde først og fremmest være sig selv, give sit Hjertes dybeste og ædelste Længster Udtryk. Og han skulde „tolke Naturens dunkle Lenstrif, fra Stjernehimlens til Blomsterbladets Runer“. Og han skulde søge tilbage til det oprindelige, til Middelsalderen, til Folkeviseerne, Sagnene og Eventyrene. Han skulde leve i sit Folks Minde.

Ja, noget i den Retning har Steffens vel fortællert for den unge utalende Digterfæl med det modtagelige Sind. Han har vel ogsaa talt til ham om de saa udbalgtes, Geniernes, Evne til at naa videre og række højere end andre dødelige.

Steffens siger, at hans Indflydelse paa Dehlenschläger bestod i, at han lærte ham sin egen indre Rigdom at kende, saa han rystede Lærerne af sig og begav sig ud i Romantikens Vidunderland.

Sent paa Natten, da det gryede ad Dag allerede, gik Dehlenschläger saa i Seng hos Steffens. Men han sov kun st; i Drømme sprang han lærmende ud af Sengen. Tankerne blev ved at arbejde i ham. Tidlig paa Formiddagen var han da oppe igen, gik hjem og — skrev straks sit berømte Digt „Guldhornene“. Han gik til Steffens med det. „Ej, min bedste“, udbryd Steffens, da han hørte det, „Det er jo virkelig en Digter!“ Ja, det mente Dehlenschläger ogsaa selv. Og kort efter skrev han sit ejendommelige og smukke „Sankt Hansaftens Spil“. Dermed var han bleven det ny Aarhundredes første og største Skald.

Se, det var Steffens Skyld i! Den Mand maa have tunnel tændt Ild med sine Ord. Ja, det kunde han; hans Tale skulde snart i samme Aar sænge i endnu flere Sind.

En Tur til St. Louis, Mo.

Jeg havde for en Tid tilbage lovet Pastor Bentzen i Tuxedo, Mo., at ville besøge ham og holde Møder sammen med ham for en Uges Tid.

I Følge saadant Løfte rejste jeg hjemmefra d. 10. Nov. om Morgenen. I Dwight, Ill., hvor jeg skulde vente nogle Timer for at faa Tog direkte til St. Louis, blev jeg mødt af vor trofaste Arbejder beredets, Pastor L. H. Kjølser. Lidet gik hurtigt med Samtale med ham og hans i deres hjem og efter at have spist til Middag der fattedes atter Kuffen syd paa.

Ved Ankomsten til St. Louis mødtes jeg af Pastor Bentzen; men da var Kl. 7 og han havde hastværk; thi flere Mil derfra, ikke saa langt fra hans hjem, var bestemt Møde samme Aften til Kl. 8. Uffed bar det da ca. 8 „Blocks“ til den Sporvogn, vi skulde have; saa sad vi der næsten en Time og endelig ved omkring et Kvartér før ni var vi i Huset, hvor Mødet holdtes. Vennerne havde alt været sammen en Stund og benyttet Tidten til Samtale om Guds Ord og til Ven og Sang. De sang just, som jeg tror ind ad Døren, med stor Kraft: „Hold blot Stans, se, jeg kommer, Det er Jesu Bud“. Sært var vi delagtige med dem.

Da det ikke er Meningen at give et Referat af vore Møder, vil jeg blot her sige: Vi havde Møde hver Aften i Ugen enten i Kirken eller ogsaa i et af hjemmene. De var alle godt besøgte og det kendtes tydeligt, at der er Trang til at høre Guds Ord — ja, jeg tror hos ikke saa, at jeg til virkeligt at faa det godt med Jesus. Iste mindst ston var Torsdag Eftermiddag og Aften, da Kvindeforeningen holdt Udsalg paa sine forfærdige Sager. De var sikkert glade, og Mødet hos dem var fleget afbillige Grader, da de efter endt Regnskabsopgøret fandt ud, at de havde lidt over 50 Dollars i Nettoindtægt. Disse Kvinder har nemlig sat sig den noble Opgave at forøge Menigheden frant og fri 2 dejlige Grunde i Tuxedo til at bygge Kirke paa i sin Tid.

Om Søndagen fik vi, hvad de nu vist ellers ikke har haft formeget af i Aar, Regn. Dog var Højmessegubstjenssen i Webster Grove Kirke rigtig vel besøgt; derimod var det jo lidt smaamt med Besøget om Eftermiddagen i den tykke Kirke i St. Louis. Vort sidste Møde holdtes saa Mandag Aften i Præstens hjem i Tuxedo.

Ogsaa vil jeg gerne meddele fra min Tur til St. Louis, at jeg var næsten hver Dag med B. ube paa Besøg — og særlig om et saadant maa jeg sige lidt, da jeg fik nogle alvorlige Lærdomme derfra og mit Hjerte faldtes med dog nogen Tak i Anledning. Det var vort Besøg til St. Louis Bys Sindsogeanstalter og Fattiggærd, hvilken sidste er i Forening med den ene af de førstnævnte. Ved den ene Anstalt fandtes flere Hundrede saadanne syge, som formentes at kunne helbredes; men o, hvilket et Syn alligevel! De var just den Dag ube næsten alle sammen, da Besøget var saa smukt. B. vilde der besøge en dansk Kvinde.

Men saa den anden Anstalt, det var da sultet saa uhyggeligt. Tænk, 1600 stakkels Menneſter uigenkaldelig, saavdi Menneſter kan vide, berøvet Menneſkets største legemlige Gode: Forskanden. Der gik de, Børn, unge og gamle, sorte og hvide, om hinanden i en i Sandhed broget Forvirring, gemte bag tykke Gittere, just som man ser for en Løve eller Tiger i Bur. Bisfelig, da fælte jeg mig talmæssig, og jeg forstod: lad mig hellere miste ethvert jordist Gode, end min Forsand. Og saa det færgelige at vide, at af disse Tusinder alene fra et County i Amerika de fleste maatte er Dret, fordi deres Liv var et Lid i Synden og uden Jesus. Al, hvor mange Dre findes dog ikke der, fært did af Brandevinsdjevlen eller som værende Børn af Drankere. Eller fært did paa Grund af Synder mod det 6. Bud.

Saa besøgte vi Afdelingen for de fattige, hvor der ogsaa findes nogle faa Danste. B. Grinde var at faa nogle af dem med sig til Møde nogle Dage, hvilket meget beredvilligt tilfaldes. To tog med. — Som vi stod der midt imellem alle disse fattige og mange af dem rigtig svage, saa tænkte jeg: Alle disse Mænd (vi var nemlig i Mændenes Afdeling) har haft et hjem levand, maaske hafi Husfru og Børn, endog lykkelig; men det hele endte dog, forstjålet eller uforstjålet, paa en Fattiggærd i Amerika. Jeg sagde da til B.: Det vilde dog alligevel blive svært, om man skulde ende sine Dage paa et saadant

Sted. Hertil svarede han: Ja, det gjorde dog ikke saa nøje, naar man var kommen her eller endte sine Dage her som den, der trofast havde siddt sig op i Herrens Tjeneste, og han saa saa det som det bedste hjem for en. Ha, ha, ha! Jeg og jeg maatte beundre hans Svar; men det trøb alligevel i mig.

Men hvad Indtryk fik jeg saa angaaende vor Mission her? Jo, først, at Arbejdet har faaet Rod; Gud har velsignet det til Sjæles Frelse, og jeg tror, der er ikke saa faa Menneſter nu for Tiden, som er dakt til en levende Erkendelse af Synden, og ved, at de har det ikke godt. O, at de vilde nu straks laſte sig i Jesu for dem aabnede Raadestarme!

2. Menigheden i Webster Grove, og ikke mindst dens Præst, søger sikkert at gøre et nidkært Arbejde blandt Landsmænd her.

3. Men det har været en svær Mark for dem, som har arbejdet der hidtil og er sikkert endnu, da særlig i St. Louis. At Pastor B., som jo særlig maa gøre Missionsarbejdet, skulde tunde faa Tid til ikke alene at opøge alle de Danste i St. Louis, men ogsaa gøre et nogenlunde ordentligt Arbejde iblandt dem ved Siden af hans første Kald, da paaſe sin Menighed i Webster Grove — det maa jeg anse for umuligt.

Er der da mange Danste i St. Louis? Ja, maaske de tusinde med smaa og store. En Dag, vi var i St. Louis, fik vi fat paa en „Bejviser“, en „city-director“; hvilken Mængde af stam-Ravne: Peterſen, Andersen, Jensen, Nielsen osv. Pastor B. gik efter en af dem og fandt ganske rigtig, at Mr. Peterſen var Danst, men kunde eller vilde ikke tale dansk. Han var en af 6 Børn, alle fødte i St. Louis. Han var 40 Aar gammel. Hertil kommer at nu og i den følgende Tid vil St. Louis (i Anledning af Verdens Udstillingen blive gæstet ogsaa af mange Danste rundt om fra i Landet.

Rin Overbevisning er derfor, at hvis der indenfor vort Samfund fandtes en ugift ikke alt for ung Mand, som havde den rette Kærlighed til Højstens Herre, vilde lade bruge af ham og havde Evne til at opføre den enkelte og tale om Sjælens Frelse med den enkelte, samt tunde tale lidt Guds Ord af og til da burde Samfundet, om mulig, træde støttende til, saa en saadan Mand tunde holdes i St. Louis fra nu af til i det mindste Verdens Udstillingen var forbi 1904.

I det jeg saa til Slutning herved gerne vil sige Menigheden i Webster Grove og Pastor Bentzens en Tak for godt Samvær — saa har jeg ogsaa et Forslag at komme med til dem. Venner! Nu da Udstillingen berede vil blive en Virkelighed, og der faaledes kan ventes, at ikke saa faa Danste dels i, dels uden for vort Samfund gerne vil gæste Udstillingen — saa kan I vist næppe blive fri for Forespørgsler, om ikke I, som tillige lever saa forholdsvis nær Udstillingen, kan tage mod Indbydere.

Sæt nu, at I som Mgh. i Stedet for at faa Udgift tunde faa en pæn lille Indtægt til en ny Kirke, som I jo trænger haardt til!

Kunde I ikke bygge en simpel Træbygning, der tunde rumme et vist Antal Besøgende for Natten, og hvor saa ogsaa Profost og Afrensmaad kunde erholdes, alt til en rimelig Pris? Faa en Familie til at forestaa det hele i den Tid. Vælg en ung Mand til for en rimelig Betaling at tage mod de Tilrejsende ved Stationen. Og tænk, hvor hyggeligt Landsmænd tunde have det der sammen maaske daabe Morgen og Aften omkring Guds Ord, ved fælles Bøn og Samtale.

Kunde ikke ogsaa det blive en Missionsgerning til samme Tid, som det blev en, jeg haaber, pæn lille Indtægt. Og I vilde saa manges Tak for det, tror jeg. Alt til velvillig Overvejelse — og saa Farvel med Tak.

A. Rasmussen.

Konventikler.

„Konventikler“ behøver „Smaaſamfund“ og bruges, som et Fællesnavn for alle dem, der afsonder sig i Smaa-trede i Mobsætning til „den store Kirke“, hvad enten disse Smaaſamfund afviger fra den store Kirkes Lære (er Sættelere), eller de ikke gør det; men tun affonder sig, forbi der i Statskirkerne findes saa megen Verdslighed og Vantrø.

Disse Konventiklers Styrke er just Zunderligheden. Baade den enkelte Substid og Samfundslivet imellem dem indbyrdes faar et inderligere, væ-

mere Præg. Dette at afvige fra det almindelige, at gaa imod Strømmen, giver en stærkere indre Varme.

Det er ofte dette alene, som faar Folk til at slutte sig til dem. — En ung Pige, som var kommen til Eng-land, sluttede sig der til Baptisterne. Da hun senere besøgte den Præst, som havde konfirmeret hende, spurgte han hende om Grunden, om hun fandt deres Lære rigtigere end den, han havde givet hende. Nej, slet ikke, svarede hun. Det var slet ikke det. Men der var saa hyggeligt og venligt i disse Folks Kirker. Medens hun i de store Statskirker sølte sig som en fremmed, ensom Fugl, saa var det saa hjemligt i den lille Kred. De hilste hende, naar hun kom i deres Foramlingshus, og som hun en Gang ikke, besøgte nogle af Samfundet hende og spurgte til hende, om hun var syg osv. Hun sølte sig som Børn i en aandelig Familie.

Dette er Konventiklernes Styrke (ogsaa f. Eft. Zndre Missions Styrke). Men „hvor man har sin Styrke, har man ogsaa sin Svaghed“. Selve denne Ukluttedhed fører let ind i Snaversynethed, Selvretfærdighed, Dømmeslyge og i aandelig Goldhed.

I vore Dage er der Grund til at lægge Mærke til, at ikke blot Zndre-Missionsfolkenes, men ogsaa mange Grundtvigianeres Syn paa Sagen er præget af „Konventikel-Tanken“, som om denne Form for Kirkeliv var den egentlige, den bedste, den eneste, medens den store, blaadede Folkekirke tun havde Værdi ved at være Bolig for disse Smaa-trede.

Naar f. Eft. Biskop Rørdam i sin Bog om „Den danske Folkekirke og dens Kirkeforfatning“ siger, at vi maa have en Kirkeforfatning, for at vi — i Lighed med Smaaſamfundene (f. Eft. Baptister) — kan faa Magt til at stæffe os af med dem, der i deres Liv viser, at de ikke virkeligt hører til Kirken, — saa er det Konventikel-Tanken, der viser sig. Det er i Strid med Folkekirkens Bægr. Lige saa lidt som vi — nu om Stunder — landsfordrifer Folk, fordi Folk skal dog have et Fædreland, selv om de er daarlige Folk, — lige saa lidt maa vi „forøise“ Folk fra Folkekirken, selv om de er daarlige Kristne.

Det er Konventikel-Tanken, som er en af Grundene til Forvirringen i Folks Tanker over for de større Kirkesamfund.

Danst.

Det er forbausende at se, hvor let en Mængde brave Menneſter tager sig den Sag at gengive udenlandske Tanter paa Danst. Selv om den fremmede Forfatter er rigtig fortaalet, hvad der for øvrigt ikke altid er Tilfældet, saa stulder man dog virkeligt ogsaa sine Læserer at gengive Tønen i hans Stil. „Hvorledes, min Herre, De over?“ er ganske vist en ordret Overføttelse af det tilspørende franske Udtryk. Men saaledes siger man nu en Gang ikke paa Danst, og da Vendingen lyder søgt, giver den ikke nogen rigtig Forestilling om den Figgurs Maade at udtrykke sig paa, som man lægger den i Munden. Paa Danst hedder det: Hvor tør De underkasta Dem? Dette blot som et grovt Eksempel paa klunnet Gengivelse. Stulde der tales om de finere Ubehjælpomheder, vilde det blive Misbrug af Plads. Det vrimler i den Grad af dem i vor oversatte Litteratur, at det ikke er saa underligt, om mange Menneſter, der tun kende Ublandet gennem Overføttelser, har et Brangbille af de indfødtes Maade at tale paa.

Men ogsaa hvor man udtrykker sine egne Tanker, vil man gøre vel i at overveje sit Sprog. Det er godt at haave sin egen Stil, men det er ingen Stands til at tale og skrive sine Landsmænds Sprog. Og slet ikke efter Sagens Natur som levende Væsen maa være i stadig Udvikling er dog ikke alle Paavirkninger lige gode. Maa ikke et dansk Dre stødes af Ord som: paa begynde, paa træve, paa høre, i i i trænge? Det er igen Berigtig af Sproget at fride: Her tiltrænges en Vending. — Man agter at paabegynde Indførelsen. Det er snarere en Forringelse, i alt Fald er der intet bundet ved at bruge disse Vendinger i Stedet for det med Sprogets Aand mere stemmende: Her trænges til, man agter at begynde paa. Og hvad skal man sige, om en saadan Smaaſøghed i en dansk Mund som: „Livet fik hun dog beholde“, „han fik berge sine Penge“ i Stedet for: „Hun beholde dog Livet“, „han reddede sine Penge.“

Hvad endelig Ordstillingen i vort

Sprog angaar, da agte man paa, at den fornøftigvis maa spille en stor Rolle i et paa Former saa fattigt Sprog som Danst. Denne Fattigdom er et Fortrin, den freitaget os for mange overflødige Overbølger af Bøyningsendelserne; men den maa opvejes ved nøje Jagttagelse af Sprogets „Rhythme“. — Paa paa Taktene.“

Forsælligt.

Foreningsjagen mellem Den norſke Kirke og Den norſke Synode drøftes i „Amerita“. En Indsender, A. J. Lee, skriver:

„Vi skal altsaa faa Kollokvium i „Amerita“. Jeg haaber, at de, som deltagere deri, vil beslutte sig paa Sandhed og Redelighed, lade sig lede af Guds Ord og Aand, samt i sammelig Tone uden Personlighed drøfte det, som stiller Samfundene, ikke forvænge horeandres Standpunkt eller lægge anden Mening i Modpartens Ord end den han selv vil have. Drøftelse af guddommelige Sandheder er ikke Forum for en eggedne Stridemaade med Spydeligheder og Insinuationer. Den, som vil vise Verden, hvor smært hon er, at han er en Væſter i at vride og vrængle, eller som vil tirre, han bør ikke befatte sig med at strive om hellige, guddommelige Ting; thi han gauner derved ikke Sandheden, og det er alene den, der kan frigøre os og læge „Sions Skade.“

Efter vor Mening vil den Slags Indlæg fra Lægfolket virke mere til Maalets Opnaaelse end Fakulteternes Lærediskussioner.

Med det samme vil vi efter „Amerita“ meddele lidt fra „Den norſke Synodes Alderdomshjem“ i Stroughton, Wis. Det vil interessere samme Sags Venner iblandt os.

„Vi vilde ikke, hvad der skal gøres med alle, som søger Opdragelse i Hjemmet; thi der er saa mange optagne, at der ikke er mer Rum. Derfor det blot bestod deri at sende Ansigningen tilbage med Underrøtning om, at vedkommende Ansøger ikke kan optages, da var det snart gjort. Men naar man saa hører, at de, som har søgt Opdragelse, staar ene i Livet eller ikke kan være hos deres Børn etc. da finder vi, at Skuffelsen og Smerter tun vil forøges ved at forstælle dem: nu er alle Værelser optagne.“

En af vor Synodes Formænd syntes at forubse dette, og derfor sagde han engang: Med Tiden vil vi trænge til et Alderdomshjem i hvert Distrikt inden vort Samfund. Denne Vending var og er Sandhed; thi Bestyrelsen for vort hjem har modtaget Forespørgsler og Ansøgninger fra alle Synodens Distrikter, lige fra California til Ohio. Det er derfor en Glæde, at vore Venner i Parkland, Wash, tænker paa Opførelse af et Alderdomshjem i den nære Fremtid.“

Boganmeldelse.

„Zndre Missions Almanak“, redigeret af Pastor A. G. L. Grove-Rasmussen.

Denne Almanak, der hvert Aar kommer som en Lær Ven fra Danmark til træende danske hjem i Amerika, er i Aar ikke blot kommen ualmindelig tidlig, men ogsaa ualmindelig righolbig. Foruden den sædvanlige Almanak indeholder den „Jesus et Livets Brød“ af Stiftsprovst Zeuthen, Fredericia; „Joseph“ af L. R. Baumann; „En lille Historie fra Amazonfloden“ af Morten Topppind; „Paulus“ af Profost Blume i Tisb; „Den første hollandske Missionær i Sydamerika“ af Pastor A. G. L. Grove-Rasmussen, samt „Daglig Bibellæsning“ til hver Dag i Aaret ved Pastor John Sanfen. Hvert Afnit er ledsaget af et fint udført Billede. „Zndre Missions Almanak“ anbefales varmt til alle danske hjem i Amerika. Faaes i Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb. Pris 20 Cents.

„Julens Bog“.

Ved Michael Agerstov, med 54 Billeder, Initialer og Vignetter. Emil Langhoffs Forlag, København. Pris 25 Cents.

Bogen begynder med Marie Beduelse og fortæller i nitten versificerede Julefortællinger indtil Flugten til Egypten. Versene er fortrinlige baade fra Formens og Indholdets Side, og Billederne er meget smukke. „Julens Bog“ vil i lige Grad glæde baade Voksne og Børn.